

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2014r. D. C. złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez J. K. przestępstwa z art. 267 § 1 k.k. w dniu 14 czerwca 2013r., a w dniu 10 lutego 2014r. złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez niego w dacie 2 marca 2012r przestępstw wyczerpujących znamiona z art. 267 § 1 k.k., 217 § 1 k.k. i art. 227 k.k..

Postanowieniem z dnia 14 marca 2014r. zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D.w dniu 28 marca 2014r. w sprawie (...)odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie:

1. o to, że w dniu 2 marca 2012r. w D. podczas wykonywania czynności komorniczych sprawca nie mając uprawnienia uzyskał dostęp do danych znajdujących się na kartach pamięci telefonów komórkowych M. C., J. C., A. C., ponadto w celu uzyskania informacji, do której nie był uprawniony posługiwał się telefonem komórkowym i kopiował prywatne dokumenty należące do M. C. oraz poufne dokumenty firmy (...) sp. z o.o. i firmy (...) sp. z o.o., to jest o czyn z art. 267 § 1 i 3 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

2. o to, że w dniu 2 marca 2012r. w D. podczas wykonywania czynności komorniczych sprawca naruszył nietykalność cielesną D. C., to jest o czyn z art. 217 § 1 k.k. – z uwagi na to, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;

3. o to, że w dniu 14 czerwca 2013r. w D. podczas wykonywania czynności komorniczych sprawca nie mając uprawnienia uzyskał dostęp do danych znajdujących się na karcie pamięci telefonu komórkowego D. W. i firmy (...) sp. z o.o. oraz druku dowodu wpłaty na nazwisko K. W. (1), to jest o czyn z art. 267 § 1 i 3 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Na powyższe postanowienie w ustawowym terminie wniósł zażalenie D. C. nie zgadzając się z decyzją Prokuratora i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Prokuratorowi celem wyjaśnienia okoliczności sprawy, zarzucając naruszenie art. 267 § 1 i 3 k.k., poprzez jego błędną wykładnię. W punkcie I uzasadnienia złożonego środka zaskarżenia wskazał natomiast, iż J. K. bez zgody M. C. przeszukiwał jej mieszkanie i kopiował jej prywatne dokumenty oraz dokumenty firmowe, nad którymi pracowała w domu. Według pokrzywdzonego, J. K. może być jedynie świadkiem i nie miał prawa samodzielnie przeszukiwać mieszkania M. C. i kopiować jakichkolwiek dokumentów. W dalszej części skarżący odniósł się do rozwiązania związku małżeńskiego pomiędzy nim a M. C. oraz poinformował o istniejącej od ponad 20 lat rozdzielności majątkowej ww. osób. Według skarżącego J. K. kopiował prawie wszystkie dokumenty znajdujące się w mieszkaniu M. C., a ze strony komornika nie było żadnego polecenia o wykonywanie takich czynności. Wskazał nadto, iż J. K. sam przeglądał dokumenty i sam je kopiował. Na tę okoliczność skarżący wniósł o przesłuchanie pracowników kancelarii. Ponadto D. C. wskazał, iż J. K. bezprawnie przeglądał dane z zabranych telefonów (w tym jednego na kartę), o czym świadczy telefoniczne nękanie rodziców M. C.. Odnośnie terminu złożenia zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa skarżący wskazał, iż czekał na prawomocne wyroki dotyczące ruchomości zajętych w mieszkaniu M. C.. W punkcie II uzasadnienia zażalenia D. C. podniósł, iż w dniu 14 czerwca 2013r. K. kopiował m.in. karty bankowe będące w posiadaniu D. W., która jest dłużnikiem, ale tylko z majątku wspólnego ze swoim byłym mężem. Według skarżącego komornik sądowy nie posiada żadnego tytułu wykonawczego wobec spółki (...) sp. z o.o. Według skarżącego nieprawdą jest, że A. K. nie miał styczności z telefonem zabranym od D. W., a na tę okoliczność wniósł o przesłuchanie policjantów biorących udział w czynnościach i pobranie bilingów telefonów należących do J. K. i A. K..

Zastępca Prokuratora Rejonowego w D.przekazując Sądowi Rejonowemu w D.akta sprawy (...)wraz z zażaleniem pokrzywdzonego do rozpoznania, wniósł o jego nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Pełnomocnik skarżącego na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2014r. sprecyzował, iż tak jak zawarto na piśmie zażalenie zaskarża w całości decyzje prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia z uwagi na jego, co najmniej,

przedwczesność, co do czynów z art. 267 k.k. wobec konieczności przesłuchania osób rozpytanych w charakterze świadków oraz podniósł zarzut błędnej wykładni art. 217 § 1 k.k.

W ocenie Sądu zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia jest w pełni zasadne.

Z treści zawiadomień skarżącego i rozpytania osób biorących udział w czynnościach w dniu 2 marca 2012r. i 14 czerwca 2013r. oraz zgromadzonej dokumentacji niewątpliwie wynika, iż w dniu 2 marca 2012r. przeprowadzono czynności w ramach prowadzonego sądowego postępowania egzekucyjnego przeciwko D. C., które polegały na przeszukaniu pomieszczeń mieszkania M. C. położonego w D. przy ul. (...). W czynnościach tych uczestniczyli: komornik sądowy W. S., jego pracownicy: A. M., W. D. oraz posiadający ze strony wierzyciela pełnomocnictwo J. K., a także skarżący i M. C.. W tym czasie na miejsce czynności nie była wzywana Policja. W trakcie wykonywanych czynności dokonano zajęcia ruchomości, którymi D. C. mógł władać, ujawniono i sfotografowano dokumenty dotyczące D. C. oraz dokonano przeszukania odzieży pokrzywdzonego. Ww. czynności, na polecenie komornika, wykonywał J. K.. W wyniku podjętych działań dokonano również zajęcia telefonów komórkowych, a sprawowanie nad nimi dozoru powierzono pełnomocnikowi wierzyciela – J. K.. Natomiast w dniu 14 czerwca 2013r. odbyły się czynności komornicze przy udziale Policji oraz pełnomocnika wierzyciela: J. K. a także jego syna A. K. (zgodę na jego obecność wyraził komornik sądowy) i polegały one na zajęciu ruchomości w postaci sprzętu AGD i RTV, mebli oraz telefonu komórkowego (bez karty sim). W trakcie prowadzonych czynności, na polecenie komornika sądowego J. K. i A. K. wykonywali zdjęcia dokumentów należących do K. W. (2) i D. W..

Odnosząc powyższe ustalenia do kwestii czynu z art. 217 § 1 k.k. o popełnieniu, którego na swoją szkodę zawiadomił D. C. w dniu 10 lutego 2014r., zdaniem Sądu, odmowa wszczęcia dochodzenia jest w pełni uprawniona i to nie tylko kontekście merytorycznej prawnokarnej oceny zachowania wskazanego sprawcy.

Artykuł 217 § 1 k.k. stanowi, iż kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. W myśl § 3 ściganie tego czynu następuje z oskarżenia prywatnego.

Zgodnie z kolei z art. 101 § 2 k.k. karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego **ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia.**

Natomiast w chwili wniesienia w przedmiotowej sprawie zawiadomienia przez pokrzywdzonego D. C. a dotyczącego czynu z art. 217 § 1 k.k. upłynęły niemal 2 lata od zdarzeń z dnia 2 marca 2012r., a zarazem niewątpliwie znał on dane osoby sprawy już od daty inkryminowanych.

Podkreślić też należy, iż dobrem chronionym art. 217 k.k. jest nietykalność cielesna, a jej naruszeniem jest każde bezprawne dotknięcie innej osoby czy inny krzywdzący kontakt, np. fizyczny. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z wywołaniem bólu, jednakże musi być ono fizyczne. Jest to przestępstwo powszechne i umyślne, skutkowe, a jej ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego.

Pokrzywdzony D. C. sam natomiast zeznał w tym przedmiocie, iż „nikt mnie nie szarpał, nie dotykał, nie zmuszał siłowo. W moim odczuciu to, że musiałem pokazać wszystkie swoje rzeczy J. K. naruszyło moją nietykalność” (karta 28).

Tak przedstawione zachowanie J. K. nie wypełnia natomiast z pewnością znamion czynu zabronionego z art. 217 § 1 k.k., co także przemawiało za koniecznością podzielenia w tej kwestii stanowiska prokuratora, które legło u podstaw odmowy wszczęcia dochodzenia o ten czyn na wskazanej w zaskarżonym postanowieniu podstawie.

Odnosząc się natomiast do zarzutów zażalenia odnośnie odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie czynów z art. 267 k.k., Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 267 § 1 k.k., kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo, podłączając się do sieci telekomunikacyjnej lub przełamując albo omijając elektroniczne, magnetyczne, informatyczne lub inne szczególne jej zabezpieczenie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. § 3 ww. artykułu stanowi, iż tej samej karze podlega, kto w celu uzyskania informacji, do której nie jest uprawniony, zakłada lub posługuje się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem.

Przepisy art. 267 k.k. realizują konstytucyjną gwarancję ochrony prywatności i tajemnicy komunikowania się, chroniąc nie tylko sferę prywatną jednostki, lecz wszelkie informacje będące w dyspozycji lub przeznaczone dla osoby prawnej, instytucji lub organizacji, której uzyskanie jest niezgodne z wolą dysponenta (nieuprawnione), w tym informacje zakodowane elektronicznie lub magnetycznie i obejmują cztery typy przestępstwa naruszenia tajemnicy informacji, a mianowicie:

- 1) uzyskanie dostępu do informacji przez osobę nieuprawnioną, w szczególności przez otwarcie zamkniętego pisma, podłączenie się do sieci telekomunikacyjnej lub przełamanie albo ominięcie elektronicznego, magnetycznego lub innego szczególnego jej zabezpieczenia;
- 2) uzyskanie bez uprawnienia dostępu do całości lub części systemu informatycznego, tj. systemu służącego gromadzeniu i przetwarzaniu danych za pomocą techniki komputerowej;
- 3) zakładanie lub posługiwanie się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym lub innym urządzeniem lub oprogramowaniem, w celu uzyskania informacji, do której sprawca nie jest uprawniony;
- 4) ujawnienie innej osobie informacji uzyskanych w jakikolwiek z wymienionych sposobów.

Zachowanie określone w art. 267 § 1 k.k. polega na uzyskaniu informacji, przez które należy rozumieć nie tylko wejście we władanie nośnika, na którym zapisano informacje (kartki papieru, taśmy magnetofonowej, taśmy filmowej, dyskietki komputerowej), ale także skopiowanie zapisu informacji (przez przepisanie, wykonanie kserokopii lub fotokopii, skopiowanie zapisu na nośniku komputerowym) czy też zapoznanie się z informacją w sposób umożliwiający jej zrozumienie. Natomiast w przypadku przejęcia władztwa nad nośnikiem zapisu informacji lub skopiowania tego zapisu dla realizacji znamion typu czynu zabronionego z art. 267 § 1 nie jest konieczne zapoznanie się przez sprawcę z treścią informacji, nie jest też konieczne, by sprawca miał realną możliwość zrozumienia treści informacji. Uzyskanie informacji musi dokonać się natomiast przez przełamanie zabezpieczenia informacji. Uzyskanie informacji, co do której nie przedsięwzięto żadnych środków ochronnych, nie stanowi przestępstwa z art. 267 § 1 k.k. Ochronie na gruncie art. 267 § 1 k.k. podlega także wyłącznie korespondencja zabezpieczona przed dostępem do niej osób trzecich.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu wyczerpującego znamiona z art. 267 k.p.k. opisanego w punkcie I zaskarżonego postanowienia. Ze zgromadzonego w sprawie materiału wynika, bowiem iż komornik sądowy prowadząc w dniu 2 marca 2012r. czynności egzekucyjne miał na celu ustalenie faktycznego miejsca zamieszkiwania dłużnika D. C., a J. K. tego dnia mógł wykonywać czynności przeszukania. Z trakcie wykonywanych czynności dokonano zajęcia ruchomości, którymi D. C. mógł władać oraz wykonywano zdjęcia dokumentów dotyczących tego dłużnika. Wobec zgłoszonego sprzeciwu przez D. C. dotyczącego kopiowaniu innych dokumentów niż dot. D. C. i K. W. (2), w protokole czynności w terenie wykonano stosowny zapis i odstąpiono od kopiowania dokumentów, na których nie widniał D. C.. Także rozpytani J. K. jak i W. S. zaprzeczyli pozyskaniu danych znajdujących się na kartach SIM potwierdzając, iż telefony zostały zabezpieczone i wyłączone, a także brak jest danych potwierdzających, aby J. K. i A. K. w dniu 14 czerwca 2013r. przeglądali dane z telefonu komórkowego D. W., a sama D. W. w trakcie rozpytania oświadczyła, iż „w chwili zatrzymania jej telefonu komornik W. S. wyjął z niego kartę i oddał telefon J. K.” (karta 41).

W przedmiotowej sprawie brak jest również obiektywnego potwierdzenia okoliczności bezprawnego przeglądania danych z zatrzymanych telefonów jak i telefonicznego nękania rodziców M. C.. Ponadto brak też uzasadnionych

podstaw do przypisania J. K. działania z umyślnym zamiarem nieuprawnionego uzyskania danych z kopiowanych dokumentów należących do M. C. czy poprzez wykonanie zdjęć 3 kart bankomatowych należących do D. W. i firmy (...) sp. z o.o. lub dowodu wypłaty na nazwisko K. W. (1), skoro czynności sprawdzające wykazały iż wykonywał te czynności za zgodą komornika sądowego, uwzględniane były sprzeciwy uczestników tych czynności a wskazane działania zmierzały do ustalenia okoliczności dla potrzeb postępowania egzekucyjnego.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd orzekł jak w sentencji.